

ДРУГО ОДЕЉЕЊЕ
ОДЛУКА О ДОПУШТЕНОСТИ

Представке број 20037/07
Миладин Милошевић против Србије

Европски суд за људска права (Друго одељење), на седници већа 5. јула 2011. године, у саставу:

Françoise Tulkens, *Председник*,
David Thór Björgvinsson,
Dragoljub Popović,
Giorgio Malinverni,
András Sajó,
Guido Raimondi,
Paulo Pinto de Albuquerque, *судије*,

и Françoise Elens-Passos, *заменик секретара Одељења*,

У вези са горе наведеном представком која је поднета 4. априла 2007. године,

У вези са запажањима која је поднела Тужена држава и запажањима које је као одговор поднео подносилац представке,

После већања одлучује како следи:

ЧИЊЕНИЦЕ

1. Подносилац представке, г. Миладин Милошевић је држављанин Србије. Пред Судом га је заступао г. М. Вељковић, адвокат из Велике Плана. Владу Србије (у даљем тексту: „Влада“) заступао је њен заступник, г. С. Царић.

А. Чињенице како их је изнео подносилац представке

2. Чињенице предмета, како их је изнео подносилац представке, могу се сумирати како следи.
3. Подносилац представке је рођен 1959. године и живи у Великој Плани.
4. Подносилац представке је био запослен у Министарству унутрашњих послова (у даљем тексту: „Министарство“) као инспектор за сузбијање општег криминалитета у Полицијској станици у Великој Плани.
5. Општински суд у Великој Плани (у даљем тексту: „Општински суд“) је 24. јануара 2002. године донео делимичну пресуду, наложивши Министарству да подносиоца представке врати на место инспектора.
6. Окружни суд у Смедереву (у даљем тексту: „Окружни суд“) је 22. октобра 2002. године, односно Врховни суд 1. јула 2004. године, потврдио пресуду од 24. јануара 2002. године.

7. Четврти општински суд у Београду (у даљем тексту: „Извршни суд“) је 5. децембра 2002. године наложио извршење делимичне пресуде од 24. јануара 2002. године.
8. Извршни суд је 27. марта 2003. године, 26. јануара 2004. године, 11. фебруара 2008. године, 12. октобра 2009. године и 1. новембра 2010. године наложио Министарству да плати новчане казне од 20.000 српских динара (РСД), РСД 40.000, РСД 60.000, РСД 80.000, односно РСД 100.000 због неизвршења пресуде од 24. јануара 2002. године.
9. Пошто није дао коментар о околностима које су довеле до његовог отпуштања, подносилац представке је доставио уверење од 14. децембра 2005. године издато од стране Секретаријата унутрашњих послова у Смедереву, према коме не постоји евиденција о осуди подносиоца у казненој евиденцији Секретаријата..

Б. Чињенице како их је изнела Влада

10. Влада није спорила чињенице које је изнео подносилац представке. Она је међутим доставила шири контекст за чињенице које је изнео подносилац представке, које се могу сумирати како следи.

1. Први круг парничних поступака

11. Подносилац представке је 17. фебруара 1998. године суспендован са дужности под сумњом да је саопштавао службене информације у вези са истрагом у току против његовог пашенога, који је наводно злоупотребио службени положај као директор предузећа Ј.
12. После дисциплинског поступка, радни однос подносиоца представке је окончан 13. новембра 1998. године.
13. Подносилац представке је 28. јануара 1999. године покренуо парницу против Републике Србије (у даљем тексту: „Тужена“), тражећи поништење дисциплинских одлука и враћање на дужност инспектора.
14. Општински суд је 30. јула 1999. године у потпуности потврдио захтеве подносиоца представке. Окружни суд је 20. децембра 1999. године потврдио пресуду од 30. јула 1999. године.
15. Тужена је уложила ревизију, која није могла да одложи извршење пресуде од 30. јула 1999. године.
16. Четврти општински суд у Београду је 5. децембра 2000. године наложио извршење пресуде од 30. јула 1999. године.
17. Врховни суд је 21. фебруара 2001. године укинуо пресуде од 30. јула и 20. децембра 1999. године и наложио ново суђење.
18. Подносилац представке је 1. августа 2001. године враћен на дужност инспектора у складу са пресудом од 30. јула 1999. године.
19. Подносилац представке је 31. августа 2001. године поново отпуштен (види ставове 26 и 27 у даљем тексту).

2. Други круг парничних поступака

20. Подносилац представке је 31. маја 2001. године покренуо још једну парницу тражећи да суд наложи Министарству да му исплати плате и друге припадљности из радног односа за период када није био запослен.
21. Општински суд је 26. децембра 2001. године одлучио да захтев подносиоца представке за враћање на посао (види став 17. у горње тексту) здружи са овим поступком.
22. У здруженим поступцима, Општински суд је 24. јануара 2002. године донео делимичну пресуду, одбивши да разматра захтев подносиоца представке у вези са платом и другим припадљностима (види став 20. у горњем тексту).
23. Тужена је 24. јуна 2003. године затражила од Општинског суда да поново почне поступак у вези са отпуштањем подносиоца представке, износећи да је подносилац представке правоснажно осуђен у вези са идентичним околностима (види став 32 у даљем тексту).
24. После два враћања предмета на нижу инстанцу, Основни суд у Смедереву је 6. априла 2011. године одбацио захтев Тужене за покретање новог поступка. Суд није обавештен да ли је Тужена уложила жалбу против ове одлуке.
25. После два враћања предмета на нижу инстанцу, захтев подносиоца представке у вези са његовом платом и другим припадљностима изгледа да је још у току у првој инстанци.

3. Трећи круг парничних поступака

26. После враћања подносиоца представке на посао на основу пресуде од 30. јула 1999. године (види став 18 у горњем тексту), Начелник управе за заједничке послове Министарства је 31. августа 2001. године донео одлуку којом се подносилац представке отпушта са посла, пошто је против њега покренут кривични поступак (види став 31. у даљем тексту).
27. Помоћник министра – Начелник ресора јавне безбедности Министарства унутрашњих послова је 4. октобра 2001. године потврдио одлуку од 31. августа 2001. године.
28. Подносилац представке је 23. октобра 2001. године покренуо још једну парницу против Тужене тражећи да се одлуке од 31. августа и 4. октобра 2001. године пониште.
29. После враћања предмета на нижу инстанцу, Општински суд је 29. јануара 2002. године одлучио да прекине овај поступак до коначног исхода првог и другог круга поступка, који су здружени 26. децембра 2001. године (види став 21. у горњем тексту).
30. У току разматрања захтева подносиоца представке, домаћи судови су утврдили да је од 15. јануара 2001. године подносилац представке био запослен као руководилац службе обезбеђења у предузећу Ј. (види став 11. у горњем тексту).

4. *Кривични поступак против подносиоца представке*

31. Јавни тужилац у Смедереву је 23. марта 1998. године поднео оптужницу против подносиоца представке у вези са истим околностима о давању информација директору предузећа Ј. (види став 11. у горњем тексту).
32. Окружни суд је 26. јула 2002. године утврдио да је подносилац крив за кривично дело злоупотребе службеног положаја и осудио га на казну затвора од три месеца, условно на годину дана.
33. Врховни суд је 3. априла 2003. године потврдио пресуду од 26. јула 2002. године.

В. Релевантно домаће право

1. *Закон о унутрашњим пословима (објављен у „Службеном гласнику Републике Србије“ – „Сл. гласник“, бр. 44/91, 79/91, 54/96, 25/00, 8/01 и 106/03)*

34. Члан 34. овог Закона предвиђао је, као и општи захтеви запослења у државној служби, да кандидат за посао у Министарству не сме бити кривично осуђиван нити да се против њега или ње води сме водити кривични поступак због злоупотребе службеног положаја или другог кривичног дела које се гони по службеној дужности.

2. *Закон о полицији (објављен у „Сл. гласнику РС“, бр. 101/05 и 63/09)*

35. Закон о полицији ступио је на снагу 29. новембра 2005. године, чиме је Закон из 1991. године стављен ван снаге. Слично одредбама Закона из 1991. године, члан 110(3) Закона из 2005. године предвиђа да лице осуђено за кривично дело које се гони по службеној дужности не може бити запослено у Министарству. Осим тога, члан 114. Закона из 2005. године предвиђа да ако запослени у Министарству буде осуђен за кривично дело које се гони по службеној дужности, суд мора уручити правоснажну пресуду Министарству, како би се могла припремити одлука о отпуштању тог запосленог.

ПРИТУЖБА

36. Подносилац представке се жалио према члану 6. став 1 Конвенције због пропуста Тужене државе да изврши делимичну пресуду од 24. јануара 2002. године.

ПРАВО

37. Влада је тврдила да подносилац представке није доставио све чињенице релевантне за његову притужбу. Стога је она изнела да је подносилац

- представке пропустио да обавести Суд о свим околностима његовог предмета, а посебно о кривичној осуди (види ставове 31 до 33. у горњем тексту), да би намерно обмануо Суд и да би исфорсирао успех његове представке. Према томе, Влада је сугерирала да је подносилац представке злоупотребио право на представку, и да због тога његова представка треба да буде одбачена сходно члану 35. став 3. Конвенције.
38. Подносилац представке је тврдио да је он заиста пропустио да достави информације на које се Влада ослонила. Међутим, то није био покушај да скрене ток суђења, већ је једноставно сматрао да то није релевантно за исход његовог предмета, јер је његов предмет врло једноставан и односи се на извршење уобичајене одлуке која није сложена. Он је такође доставио уверење од 14. децембра 2005. године (види став 9. у горњем тексту).
39. Суд примећује да се представка може једино одбацити због злоупотребе у смислу члана 35. став 3. Конвенције у изванредним околностима, као што су, на пример, када је представка намерно заснована на чињеничном стању у коме се изостављају или изврћу догађаји од централног значаја (види, на пример, *Akdivar и други против Турске*, 16. септембар 1996. године, ст. 53-54, Извештаји о пресудама и одлукама 1996-IV; *Varbanov против Бугарске*, број 31365/96, став 36., ЕЦХР 2000-X; и *Asenov и други против Бугарске*, одлука Комисије од 27. јуна 1996. године, Одлуке и извештаји (ДР) 86-Б, стр. 54).
40. Иако пропуст подносиоца представке да достави сва документа која би Влада, или чак Суд, сматрала релевантним за коначно разматрање једног предмета, не би требало представљати *per se* злоупотребу права на представку, у посебним околностима конкретног предмета, Суд мора да оцени важност чињеница које подносилац представке није изнео.
41. Суд констатује да је у иницијалној представи подносилац представке доставио само документа која се односе на делимичну пресуду од 24. јануара 2002. године и његове накнадне покушаје да се она изврши. Ниједан документ ни изјава нису достављени у вези са неким поступком, парничним, кривичним или дисциплинским, који је вођен у истом контексту. Након навода Владе, подносилац представке није покушао да порекне да је правоснажно осуђен, већ је само доставио уверење према коме једно од многих одељења у оквиру Министарства нема евиденцију о томе да је он био кривично осуђен 2005. године. Подносилац представке такође није доставио коментар у вези са поднеском Владе да је од 2001. године био запослен баш у предузећу коме је, према оном што је утврђено кривичним пресудама, откривао службене информације (види став 11. у горњем тексту).
42. Суд према томе констатује да је подносилац представке, чак и да није доставио лажне информације, покушао да лажно представи свој предмет као једноставан, очигледан случај неизвршења правоснажне пресуде. Зато он у чињеничном стању није навео ниједну сметњу за своје враћање на посао, а посебно не своју кривичну осуду због злоупотребе службеног положаја на који је тражио да буде враћен, што је, током целог периода наведеног неизвршења, сметња за његово запослење или запослење сваког другог лица у Министарству.

43. Далеко да се од подносиоца представке може очекивати да у својој представци изнесе све могуће информације о предмету. Дужност му је, међутим, да изнесе бар оне суштинске информације које има на располагању и за које мора знати да су од значаја за Суд да би могао да правилно разматра предмет. Било који такав пропуст не мора да значи да је злоупотребљено право на представку. Дакле, ако се ниједна наводно скривена чињеница не односи на неки прекршај или неки погрешан поступак са његове стране, пропуст подносиоца представке да изнесе те чињенице Суду не би се сматрао злоупотребом права на представку (види, на пример, *Al-Nashif и други подносиоци представке против Бугарске*, (одлука) број 50963/99, 25. јануар 2001. године). Међутим, с обзиром на важност пропуста подносиоца представке ради правилног утврђивања предметног случаја, посебно због чињенице да Суд није обавестио о правоснажној осуди која му онемогућава запослење у Министарству, Суд сматра да је такво понашање супротно сврси права на појединачну представку, како је предвиђено чланом 34. Конвенције. То стога представља злоупотребу права на представку, у смислу члана 35. став 3. Конвенције, па се представка мора одбацити сходно ставу 4. тог члана, па не постоји потреба да Суд разматра преостали део примедби Владе.

Из тих разлога, Суд једногласно

Проглашава представку недопуштеном.

Françoise Elens-Passos
Заменик Секретара

Françoise Tulkens
Председник